

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 2C/289/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6214207885
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Petrusová
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2015:6214207885.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd vo Veľkom Krtíši samosudkyňou JUDr. Elenou Petrusovou v právnej veci navrhovateľa R. P., V.. XX. XX. XXXX, B. P. V., R. XX, toho času bytom Eisfeld 14, 854 11 Hohenkammer, Nemecko, zastúpeného JUDr. Jozefom Veselým, advokátom so sídlom Mierová 1, Veľký Krtíš, proti odporcom X/ R. X., V.. XX. XX. XXXX, P. V., E. XXX, zastúpenej JUDr. Miroslavom Chromým, advokátom so sídlom Veľký Krtíš, SNP 33, X/ Y. P., V.. XX. XX. XXXX, X/ D. P., V.. XX. XX. XXXX, obe deti bytom u odporkyne 1/, zastúpené Úradom práce, sociálny vecí a rodiny vo Veľkom Krtíši ako opatrovníkom, o zapretie otcovstva takto,

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Odporcom 1/, 2/, 3/, sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným návrhom sa navrhovateľ domáhal aby súd určil, že on nie je otcom maloletých odporcov 2/, 3/ a uložil odporkyňi 1/ povinnosť nahradiť mu trovy konania. V návrhu navrhovateľ uviedol, že s odporkyňou žil dlhšiu dobu, ich známosť sa stala intímnou po mesiaci spoločného stretávania sa, nakoľko spolu intímne žili, počali ich prvého syna Q. X., V.. XX. XX. XXXX. Už v tej dobe mal on podozrenie, či sa odporkyňa intímne nestýka aj s niekým iným, preto podal návrh na určenie otcovstva k tomuto maloletému dieťaťu. Okresný súd vo Veľkom Krtíši rozhodol tak, že on je prirodzeným otcom R. Q. X. s tým, že znalecký posudok z odboru genetiky stanovil pravdepodobnosť otcovstva na 99,999%. Ďalej uviedol, že neskôr počas ich spoločného spolužitia sa im narodili ešte dve dcéry, a to maloleté odporkyne 2/ a 3/. Vzhľadom na to, že mal podozrenie ohľadom vernosti odporkyne, či intímne nežije iba s ním, dal si vyhotoviť súkromne DNA test otcovstva a to u spoločnosti DNA test, s. r. o. Bratislava, pričom predmetný test DNA jeho otcovstvo k maloletým odporcom 2/, 3/ vylúčil. Poukázal na to, že v zmysle nálezu uverejneného v Zbierke zákonov pod číslom 290/2011 Z.z. bolo rozhodnuté, že ustanovenie § 86 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nie je v súlade s článkom 6 ods. 1 a článkom 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Má za to že uvedené rozhodnutie sa per analogiam aplikuje na uvedený prípad, pretože on s odporkyňou 1/ neuzavrel manželstvo. Na súdnom pojednávaní dňa 24. 02. 2015 navrhovateľ uviedol, že začal mať podozrenie, že maloletí odporcovia 2/, 3/ nie sú jeho deťmi, pretože odporkyňa 1/ chodila na diskotéky, pričom mal určité pochybnosti o otcovstve aj už k prvému dieťaťu a to Q. X.. Zdôraznil tú skutočnosť, že on začal mať podozrenie, že deti nie sú jeho, pretože ho na to upozornili iní jeho kamaráti v čase keď on pracoval mimo miesta bydliska, s tým, že odporkyňa sa stretáva s nejakým mužom.

Právna zástupkyňa navrhovateľa na pojednávaní uviedla, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že otcovstvo navrhovateľa k maloletým deťom je vylúčené s tým, že odporkyňa tú skutočnosť nepoprela, ani nevyvrátila výsledky vykonaných testov, ktoré súdu predložili. Ďalej uviedla že,

rešpektuje rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, kde sa rozhodovalo o tom, či ustanovenie § 23 Zákona o rodine je v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a Ústavou Slovenskej republiky, pričom v predmetnej veci sa jedná o špecifický prípad, kedy navrhovateľ ako otec detí bol uvedený do omylu, na základe čoho došlo k určeniu otcovstva súhlasným vyhlásením rodičov s tým, že v tom čase navrhovateľ nemal pochybnosti o svojom otcovstve. Až po uplynutí lehoty na podanie takéhoto návrhu začal mať pochybnosti, dal si urobiť testy, pričom jeho otcovstvo bolo vylúčené. Ďalej uviedla, že na predmetný prípad by sa malo aplikovať to, že nie je určená žiadna prekuzívna lehota, pretože nevidí rozdiel v tom, či ide o otcovstvo manžela matky, resp. otcovstvo, ktoré bolo uznané súhlasným vyhlásením rodičov. V prípade, že by súd návrhu nevyhovel žiada aby o náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 150 O. s. p.

Právny zástupca odporkyne 1/ na súdnom pojednávaní uviedol, že pokiaľ ide o testy DNA, ktoré si dal vypracovať navrhovateľ, tieto nie sú vierohodné, pretože nie je jasné akým spôsobom sa navrhovateľ dostal k vzorke od maloletých detí. Ďalej poukázal na to, že po 12 rokoch života detí si navrhovateľ zmyslel, že deti nie sú jeho, pričom dovtedy ich vychovával a je v záujme maloletých detí, aby sa s nimi navrhovateľ ako ich otec stretával. Ďalej uviedol, že odporkyňa 1/ tvrdí, že všetky tri maloleté deti sú navrhovateľove, pričom deti sa na seba aj podobajú. V prípade úspechu si odporkyňa 1/ náhradu trov konania neuplatňuje.

Opatrovník maloletých odporcov 2/, 3/ na súdnom pojednávaní uviedol, že pokiaľ ide o osobu navrhovateľa, tento je zásadnou osobou pri výchove maloletých detí, pretože od narodenia si s nimi vytvoril väzby, jeho osoba je pre deti dôležitá a v prípade, že by súd takémuto návrhu vyhovel, došlo by k emočným poruchám u maloletých detí a k narušeniu ich priaznivého vývoja. Preto žiadal súd, aby návrh zamietol a náhradu trov konania si neuplatnil.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo dňa 20. 11. 2001 č. k. 5C/8/01-50, rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo dňa 15. 08. 2012 č. k. 7P/115/2012-26, určením otcovstva pomocou testu DNA zo dňa 27. 08. 2014 na č. I. 6-9 spisu, rodnými listami maloletých detí, správami o povesti na navrhovateľa a odporkyňu 1/ z miesta ich bydliska, uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.US22/2014-38, uznesením tunajšieho súdu zo dňa 19. 03. 2015 č. k. 2C/289/2014-39, uznesením tunajšieho súdu zo dňa 03. 03. 2015 sp. zn. 11P/7/2015, vyjadrením právneho zástupcu navrhovateľa a k nemu pripojeným článkom z Najprávo.sk na č.l. 47, 48 spisu, ako aj uznesením Ustaného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 05. 2015 č. k. PL.US 22/2014-38.

Z vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané a to z rodných listov maloletých odporcov 2/, 3/, že ako ich otec je uvedený navrhovateľ Marian Babka. Podľa vyjadrenia navrhovateľa tento žil s odporkyňou 1/ v pomere ako druh a družka a otcovstvo k maloletým deťom bolo určené ich súhlasným vyhlásením. Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo dňa 15. 08. 2012 č. k. 7P/115/2012-26 bola schválená ich dohoda rodičov v tom znení, že maloleté odporkyne 2/, 3/ boli zverené do osobnej starostlivosti matky a navrhovateľ ako ich otec sa zaviazal prispievať na ich výživu na každé z detí vo výške 30 Eur mesačne. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23. 08. 2012. Navrhovateľ súdu predložil Určenie otcovstva pomocou testu DNA datované 27. 08. 2014, z ktorých vyplýva záver, že otcovstvo navrhovateľa k maloletým odporkyňám 2/, 3/ je vylúčené. Právny zástupca navrhovateľa na súdnom pojednávaní dňa 24. 02. 2015 navrhoval aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a to až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 22/2011 pretože v tomto konaní sa rieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie v predmetnej veci. Okresný súd vo Veľkom Krtíši uznesením zo dňa 19. 03. 2015 č. k. 2C/289/2014-39 konanie prerušil a to až do právoplatného skončenia veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. PL.US22/2011. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 05. 2015 PL.ÚS 22/2014-38 vyplýva, návrh Okresného súdu Košice I bol zamietnutý. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 11P/7/2015 súd zistil, že bol ustanovený ÚPSVaR vo Veľkom Krtíši, odbor sociálnych vecí, Madácha 2, Veľký Krtíš za opatrovníka pre maloleté deti na podanie návrhu na prípustnosť zapretia otcovstva.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 1 Zákona o rodine, muž ktorého otcovstvo bolo určené súhlasným vyhlásením rodičov, môže otcovstvo pred súdom zaprieť do troch rokov odo dňa jeho určenia, len ak je vylúčené, že by mohol byť otcom dieťaťa; táto lehota sa neskončí pred uplynutím troch rokov od narodenia dieťaťa.

Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z citovaného ustanovenia zákona. S prihliadnutím na to, že maloleté odporkyne 2/, 3/ sú narodené v roku 2004 a 2006, navrhovateľovi ako otcovi týchto detí uplynula lehota na podanie takéhoto návrhu. Podľa názoru súdu danú vec nemožno per analogiam aplikovať. Nález Ústavného súdu SR uverejnený v Zbierke zákonov pod číslom 290/2011 Z. z, pretože v tejto veci došlo k určaniu otcovstva k mal. deťom súhlasným vyhláseným rodičov, pričom vo veci, v ktorej sa rozhodovalo predmetným nálezom, išlo o zapretie otcovstva manžela matky. Vzhľadom na to, že návrh bol podaný navrhovateľom po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty, súd návrh zamietol. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že v danej veci je možné postupovať len v zmysle ustanovenia § 96 ods. 1, 2 Zákona o rodine, podľa ktorého ak je to potrebné v záujme dieťaťa a ak uplynula rodičom dieťaťa lehota ustanovená na zapretie otcovstva, môže súd na návrh dieťaťa rozhodnúť o prípustnosti zapretia otcovstva, v tomto konaní musí byť maloleté dieťa zastúpené kolíznym opatrovníkom. Ak súd rozhodne tak, že návrhu podanému podľa ods. 1 vyhovie a určí, že zapretie otcovstva po uplynutí zákonnej lehoty je v záujme dieťaťa, môže dieťa po právoplatnosti tohto rozhodnutia podať návrh na zapretie otcovstva.

O náhrade trov konania účastníkov súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a to na základe zásady úspechu. Odporcovia 1/, 2/, 3/ mali vo veci plný úspech, náhradu trov konania si neuplatnili, preto potom súd vyslovil, že odporcom 1/, 2/, 3/ sa náhrada trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na Okresný súd vo Veľkom Krtíši písomne v 3 vyhotoveniach a rozhoduje o ňom Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).